

Sygn. akt I C 498/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko Gminie Ł. – Zarządowi Dróg i (...) w Ł.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.619,41 złotych (tysiąc sześćset dziewiętnaście 41/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.600 złotych (tysiąc sześćset) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. umarza powództwo w pozostałym zakresie;
3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 149 (sto czterdzieści dziewięć) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 498/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 lipca 2017 r. powód M. D., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1.425,05 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego kwoty 226,62 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 24 lutego 2017 r. w Ł. w godzinach nocnych powód poruszając się pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność (...) w Ł., a użytkowanym przez powoda jako korzystającego w ramach umowy leasingu, wjechał w dziurę znajdującą się w jezdni na ulicy (...), na wysokości posesji 61a. W wyniku tego zdarzenia w pojeździe zniszczeniu uległa opona prawa przednia oraz przednia prawa felga. Zdaniem strony powodowej do zdarzenia doszło z wyłącznej winy Gminy M. Ł. – Zarządu Dróg i (...) w Ł., która nie dopełniła obowiązku utrzymywania nawierzchni dróg w należyтым stanie poprzez zaniechanie załatwienia dziur w nawierzchni drogi ul. (...). Powód zgłosił przedmiotową szkodę. W odpowiedzi na dokonane zgłoszenie szkody Towarzystwo (...) odmówiło wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Powód nie godząc się z wysokością ustalonych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wyliczonych przez ubezpieczyciela pozwanego, zlecił autoryzowanemu serwisowi naprawczemu marki (...) Sp. z o.o. w Ł. wycenę rzeczywistych kosztów naprawy. Zgodnie z kalkulacją naprawy z dnia 25 kwietnia 2017 r. koszty naprawy ustalono na kwotę 1.278,07 zł netto (1.425,05 zł brutto). Powód domaga się także

zwrotu kosztów wydatkowanych na sporządzenie kalkulacji potwierdzonych fakturą VAT nr (...) /L. Podobnie jak w przypadku kosztów naprawy pojazdu, powód dochodzi zwrotu kosztów w wysokości netto powiększonej o 50% kwoty podatku VAT, czyli 226,62 zł (203,25 zł netto + 23,37 zł tj. 50% podatku VAT).

/pozew k. 2-3v/

W odpowiedzi na pozew z 6 września 2017 r. pozwany Gmina M. Ł. Zarząd Dróg i (...), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości, zawiadomienie w trybie art. 84 k.p.c. Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. – ubezpieczyciela pozwanego – w charakterze interwenienta ubocznego oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że z uwagi na fakt uznania roszczenia powoda przez ubezpieczyciela pozwanego do kwoty 1.142,82 zł odpowiednio do wyliczenia zawartego w wiążącej kalkulacji ubezpieczyciela z dnia 30 marca 2017 r. oraz mając na uwadze kwotę wyliczoną w opinii prywatnej sporządzonej na zlecenie powoda przez autoryzowany serwis naprawczy marki (...) Sp. z o.o. w Ł. w wysokości 1.425,05 zł pozwany był gotów zawrzeć ugodę z powodem na kwotę 1.425,05 zł, która mieści się w kwocie franszyzy, którą zgodnie z zawartą z ubezpieczycielem umową ubezpieczenia pozwany jest obowiązany wypłacić w przypadku przyjęcia odpowiedzialności.

/odpowieź na pozew k. 34-35/

Na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2018 r. pełnomocnik powoda poparł powództwo, natomiast pełnomocnik strony pozwanej zajął stanowisko jak w odpowiedzi na pozew.

/protokół rozprawy z dnia 9 kwietnia 2018 r. k. 52/

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2019 r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 32,36 zł ze zrzeczeniem się roszczenia oraz wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.392,79 zł tytułem odszkodowania.

/protokół rozprawy z dnia 15.04.2019 r. k. 94/

Do zakończenia sprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lutego 2017 r. w Ł. w godzinach nocnych powód poruszając się pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność (...) S.A. w Ł. (następca prawny (...) Sp. z o.o. w Ł. – połączenie przez przejęcie na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. całego majątku (...) Sp. z o.o. przez (...) S.A.), a użytkowanym przez powoda jako korzystającego w ramach umowy leasingu, wjechał w dziurę znajdującą się w jezdni na ulicy (...), na wysokości posesji nr 61a. W wyniku tego zdarzenia w pojeździe zniszczeniu uległa opona prawa przednia oraz przednia prawa felga.

Zarządcą drogi, na której doszło do zdarzenia jest Gmina M. Ł. – Zarząd Dróg i (...), która jest ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

/bezsporne/

W dniu 11 marca 2011 r. powód zgłosił szkodę w samochodzie S. (...) nr rej. (...), która powstała po wjechaniu w dziurę jezdni na ul. (...), na wysokości posesji 61a w nocy 24 lutego 2017 r.

/zgłózenie szkody k. 17/

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel pozwanego ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 929,12 zł netto. Z uwagi na fakt, że powyższa kwota nie przekraczała wartości franszyzy redukcyjnej, która

zgodnie z umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej Miasta Ł. wynosi 2.000 zł, podjęto decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania.

/decyzja pozwanego z dnia 4.04.2017 r. k. 18-18v/

Pełnomocnik powoda wezwał w piśmie procesowym z 4 maja 2017 r. do zapłaty: kwoty 1.425,05 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) w następstwie zdarzenia z dnia 24 lutego 2017 r. oraz kwoty 226,63 zł tytułem kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy w terminie 14 dni.

/wezwanie do polubownego rozwiązania sporu k. 24-25, potwierdzenie odbioru k. 26/

W dniu 27 czerwca 2017 r. doszło do zawarcia umowy cesji roszczenia pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w Ł. a M. D. – przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria Radcy Prawnego M. D., z siedzibą w S., ul. (...).

/umowa cesji k. 7-7v/

Koszt naprawy samochodu osobowego marki S. (...) nr rej. (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych oraz stawki za roboczogodzinę w wysokości 150 zł stosowanej przez autoryzowane serwisy naprawcze marki S. w regionie (...) wynosi 1.536,44 zł brutto i 1.249,14 zł netto.

/opinia biegłego k. 62-67, kalkulacja naprawy k. 68-71/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, którego rzetelność i prawdziwość nie była kwestionowana przez strony.

Sąd oparł się w szczególności na dowodach z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków inż. J. D.. W ocenie Sądu opinia jest rzetelna, kompletna i jasna, w sposób profesjonalny przedstawia zagadnienia wymagające wiedzy specjalnej, a będące niezbędnymi do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Z uwagi na powyższe Sąd opinii biegłego przyznał wiarę w całości.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Na gruncie zgłaszanych w toku sprawy twierdzeń i zarzutów stron trzeba było w pierwszej kolejności zauważyć, iż nie było pomiędzy nimi sporu co do faktu, że w dniu 24 lutego 2017 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której samochód powoda uległ uszkodzeniu w sposób ustalony w toku postępowania likwidacyjnego.

Zasada odpowiedzialności nie była kwestionowana. Strony różniły się natomiast co do oceny wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Do zdarzenia doszło z wyłącznej winy Gminy M. – Ł. – Zarządu Dróg (...) w Ł. będącego zarządcą drogi, które mimo ciążącego na nim ustawowego obowiązku nie dopełniło obowiązku utrzymywania nawierzchni dróg w należyтым stanie poprzez zaniechanie załatwienia dziur w nawierzchni drogi na ul. (...) (art. 20 ustawy o drogach publicznych). Zatem wina Gminy M. Ł. – Zarząd Dróg i (...) w Ł., będącego zarządcą drogi wynika z nienależytego wykonania obowiązku dokonywania okresowych kontroli drogi oraz realizacji innych obowiązków związanych z usuwaniem uszkodzeń nawierzchni.

Odnośnie zaś wysokości szkody należy powołać art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie

wyrządzono. Zasada ta ma zapewnić poszkodowanemu całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego.

Przepis art. 361 § 1 k.c. wiąże bowiem odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę.

Naprawienie szkody w tej sytuacji następuje zgodnie z przepisem art. 363 k.c. Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Natomiast zgodnie z § 2 jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem (por. wyrok z dnia 07.08.2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410) szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

Podzielając w zupełności przytoczone stanowisko i ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków inż. J. D..

W opinii pisemnej biegły oszacował koszt naprawy pojazdu marki S. (...) nr rej. (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych oraz stawki za robociznogodzinę na poziomie 150 zł stosowanej przez autoryzowane serwisy naprawcze marki S. w regionie (...) na kwotę 1.536,44 zł brutto i 1.249,14 zł netto.

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania Sąd miał na uwadze, że powód jest płatnikiem podatku VAT i wykorzystuje przedmiotowy pojazd częściowo na cele służbowe, a częściowo na cele prywatne – nie ma możliwości obliczenia 100% kwoty podatku VAT, a jedynie 50% kwoty podatku VAT. Zatem odszkodowanie w niniejszej sprawie powinno obejmować również 50% kwoty podatku VAT. W tym zakresie Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 17 maja 2007 r. (sygn. akt III CZP 150/06). Zgodnie z powyższą uchwałą Sąd Najwyższy stwierdził, że „odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. W judykaturze Sądu Najwyższego i w literaturze nie ma w zasadzie wątpliwości co do tego, że podatek od towarów i usług ma charakter cenotwórczy, ponieważ jego rozmiar może w zasadniczy sposób wpływać na wysokość ceny towaru lub usługi. Naprawienie szkody następuje w postaci wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 2 k.c.), wysokość odszkodowania będzie zatem ustalona według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy rzeczy z daty ustalenia odszkodowania. Jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. cena stanowi wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący zobowiązany jest wypłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę, a w cenie tej uwzględnia się także podatek od towarów i usług, to miernikiem wysokości odszkodowania ustalonego według cen kosztów naprawy jest tak określona cena naprawy pojazdu obejmująca podatek od towarów i usług (por. też uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74)”.

Sąd uwzględnił również żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz kwoty 226,62 zł stanowiącej odszkodowanie za koszty prywatnej ekspertyzy wykonanej na jego zlecenie.

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel pozwanego ustalił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 929,12 zł netto. Z uwagi na fakt, że powyższa kwota nie przekraczała wartości franszyzy redukcyjnej, która zgodnie z umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej Miasta Ł. wynosi 2.000 zł, podjęto decyzję o odmowie wypłaty odszkodowania. Konieczna zatem stała się weryfikacja kwoty pod kątem rozważenia ewentualnego dochodzenia roszczeń na drodze sądowej. Poniesiony przez powoda koszt sporządzenia kalkulacji, która „upewniła” go, co do zasadności roszczenia odszkodowawczego, przed zaangażowaniem się w spór sądowy, podlega w ocenie Sądu zaliczeniu w poczet poniesionej szkody, podlegającej naprawieniu przez pozwanego.

Reasumując: Sąd uznał, że uzasadnioną kwotę 1.619,41 zł. Powyższa kwota stanowi sumę kosztów naprawy w wysokości 1.392,79 zł (1249 zł + 50% podatku VAT) oraz kosztów kalkulacji za pomoc rzeczoznawcy w wysokości 226,62 zł (203,25 zł netto + 50% podatku VAT).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i zasadził je co do kwoty 1.619,41 zł od 25 maja 2017 r. Pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty w piśmie procesowym z dnia 4 maja 2017 r. zobowiązując pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni od dnia doręczenia. Pismo procesowe zostało doręczone pozwanemu w dniu 10 maja 2017 r. Mimo upływu wyznaczonego 14 – dniowego terminu na zapłatę należności, wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Zatem uzasadnione jest naliczanie odsetek od dnia następnego po upływie powyższego terminu tj. od dnia 25 maja 2017 r.

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2019 r. pełnomocnik powoda cofnął powództwo w zakresie kwoty 32,36 zł ze zrzeczeniem się roszczenia oraz wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 1.392,79 zł tytułem odszkodowania. Na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania zapłaty kwoty 32,36 zł, o czym orzekł w pkt 2 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, a zatem zgodnie z przywołanym przepisem został obciążony obowiązkiem zwrotu całości kosztów procesu na rzecz powoda. Na koszty poniesione przez powoda w łącznej wysokości 1.600 zł składają się: opłata od pozwu w wysokości 83 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 600 zł uiszczona pod pozycją 500030084293, koszty wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 3 października 2016 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa w wysokości 900 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Nieuiszczone koszty sądowe wyniosły 149 zł tytułem zwrotu części wynagrodzenia za sporządzenie opinii przez biegłego (kwota wypłacona ze Skarbu Państwa postanowieniem z dnia 2 października 2018 roku k. 80). Zgodnie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 300 ze zmianami) nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Biorąc zatem pod uwagę przepis art. 113 ust.1 powołanej wyżej ustawy oraz art. 98 k.p.c. nakazano obciążyć pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwoty 149 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (punkt 3 sentencji).